

Поезията – нежност и красота!

**Животът ни учи на своето изкуство –
със жажда за обич осъмвай,
замръквай с вълните на силните чувства
и няма над теб да се стъмни**

В българската литература поезията е традиция на традициите. Тя има своите рождества и възкресения, изразител е на човешкия дух, на самата същност на човека, на неговата природа в природата. И ако Бог е любов, то поезията е негов глас; тя е надежда и упование. Магическата сила на словото събра любознателните ученици от БСОУ „Д-р П. Берон“ на празника на българската поезия.

Шестима поети-рицари на изящната българска словесност – Димчо Дебелянов, Теодор Траянов, Асен Разцветников, Петя Дубарова, Блага Димитрова и Миряна Башева бяха включени в художествената програма, представена от ученици от 5-ти до 11-ти клас.

Завладяващите стихове бяха хармонирани с умело подбрани картини, портрети и клипове в мултимедийна презентация.

Учениците, подготвени от г-жа Светла Болчева, г-жа Светлана Васева и г-жа Александра Дончева, въведоха публиката в поетичния свят на емблематичните творци.

Поетът с чувствителна и чиста душа – Д. Дебелянов, бе представен чрез най-съкровениите стихове от „Да се завърнеш...“, „Помниш ли, помниш ли...“, „Аз искам да те помня...“ – поезия, проникната от висшите стремления на една уравновесена, искрена и духовно красива личност. Изпълненията бяха на Стефан, Кристиан и Кирил.

Като нежен музикален преход към стиховете на Петя Дубарова, слънчевото момиче на българската поезия – „родено с мисията да бъде поетеса“, прозвуча песента „Доброта“ в изпълнение на вокалната група, водена от г-н Моравенов.

Стиховете, рецитирани от Ния, Ива и Кети – „Да съм слънчево момиче“, „Лятото изтече“, „Зимна ваканция“, са пропити със слънчева енергия, с радост и очарование. От нейната

поезия искрят с великолепен пламък добротата и истината.

*Понякога съм толкова добра.
Как рядко ми се случва да съм бяла!*

Последва рязка смяна на поетичния тон при представянето на един от най-талантливите български поети, наречен маг на словото – Теодор Траянов. Патетичното изпълнение на „Cor cordium“ от Дарин и Петър от 11 кл. силно въздейства върху публиката.

Творческите внушения на Асен Разцветников бяха представени чрез неговите „Жертвени клади“, които претворяват дълбоки чувства и богати метафорични визии в една баладична приказка за изгубената родина.

А стихотворната приказка за Мързелан и Мързеланка – „Добрите стопани“, разсмая сърдечно присъстващите, благодарение на артистичните изяви на Никол, Габриел и Маргарита.

Лириката на Блага Димитрова е един нестихващ и все задълбочен катарзис. Нейните стихове, в изпълнение на Силвана и Мария напомниха, че тя не само преоткрива жената като чувствителност, като извор на обич, с будно съзнание, но и търсеща нови посоки, нови опорни точки за духа и енергията („Дълъг беше моят път до тебе“).

Миряна Башева е сред малкото силни поети на съвременната ни поезия, а стиховете ѝ са истински шедьоври в лириката ни. Песните по нейни стихове „Тежък характер“, „Дано“, „Булевардът“, „Безнадежден случай“ остават като незагълхващо ехо на истинската космическа нежност, а поетесата

стои на стража край словесността, подобно на богиня-войн. Силата на нейното слово и нежността на музиката са претворени в красиво заклинание:

*Ако до всяко добро съществуване
застане поне още едно...
Ех, предвиждам такъв живот,
че само си викам: Дано!
Дано, дано, дано! До всяко добро
съществуване застане поне още едно!*

Като едно чудно пътешествие премина този поетичен празник, показващ че в поезията има много красота, която може да докосне всяка душа.

Празникът отмина, но поезията остава като едно велико тайнство, което винаги ще вълнува будните умове и ще ни кара да бъдем по-добри и по-човечни.

Снежана Таскова